

Man kan så spørge: Jamen hjælper det at sørge for, at børn og unge får gratis adgang til sund skolemad? Svaret er ja. Man har gennemført et forsøg i Vejle, hvor man i 2 måneder sørgede for, at nogle elever i 8. klasse fik gratis adgang til at spise sund mad på skolen, og man kunne konstatere, at bare i løbet af de 2 måneder, fik de elever, som deltog i forsøget, forbedret deres blodprocent. Det gør, at man kan klare mere rent fysisk, og at man får et højere keratinniveau, hvilket er udtryk for, at ens muskler bliver stærkere, så der var altså ingen tvivl om, at det sunde skolemåltid, som blev stillet til rådighed for eleverne, havde en meget god, konkret effekt.

Så er der nogle, der siger: Jamen det kører af sig selv, og det udvikler sig på den måde, at skolemadsordninger er ved at falde over hinanden. Desværre må man konstatere, at når man spørger kommunerne, hvordan det går, går det altså ikke særlig godt. 31 pct. af kommunerne giver støtte til madordninger på folkeskolerne, men hvis vi kigger på børnehaverne, er tallet 17 pct. Tallet er betydelig større, når vi taler om vuggestuerne, men på trods af at der nu er dannet større og, efter hvad regeringen og Dansk Folkeparti siger, mere effektive kommuner, er den støtte, man giver til madordninger i vuggestuerne, faktisk for nedadgående.

Det er rigtigt, at der er skolemadsordninger mange steder, men et af problemerne er, at på grund af den manglende støtte fra staten og den manglende støtte fra kommunerne er der ikke fokus på kvaliteten. Man kan opleve, at madkasserne bliver erstattet af dårlige tilbud om færdiglavet mad, så engangsemballage træder i stedet for madpakkerne, og det er der selvfølgelig en grund til. Det er svært at gennemføre de nødvendige økonomiske investeringer, der skal til for at indrette skolerne sådan, at man er i stand til at tilberede skolemaden på dem, og det er også svært at skaffe pengene til de rigtige, de gode madordninger. Det er derfor, det er så afgørende, at Folketinget tager et medansvar for at sikre gratis madordninger i skoler og daginstitutioner, også for at skubbe på den udvikling, der kunne komme i gang i kommunerne.

I dag må vi desværre konstatere, at med undtagelse af SF og Enhedslisten er der ikke nogen partier i Folketinget, der for alvor vil drage den logiske konsekvens af den viden, vi har, nemlig at der er brug for sund mad i skolerne, at den virker, og at den ikke kommer af sig selv, medmindre vi også tager et initiativ herindefra.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 9 (SF og EL) stemte for, 101 (V, S, DF, KF og RV) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Forespørgsel nr. F 27:

Forespørgsel til indenrigs- og sundhedsministeren:

»Vil ministeren redegøre for den hidtidige indsats for at forbedre såvel behandling af som den forebyggende indsats mod gigt, og hvilke planer om nye initiativer regeringen har?«

Af Per Clausen (EL), Jørgen Arbo-Bæhr (EL), Line Barfod (EL) og Rune Lund (EL).

(Forespørgslen anmeldt 26/1 2007. Fremme af forespørgslen vedtaget 1/2 2007).

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Vi begynder nu på en forespørgselsdebat, og jeg vil sætte pris på, at medlemmerne taler videre uden for salen, hvis de ikke skal være med til forespørgslen.

Begrundelse

Per Clausen (EL):

Baggrunden for denne forespørgselsdebat er, at 700.000 danskere lider af en gigtssygdom, og at vi kan konstatere, at gigt er en folkesygdom i vækst. Ifølge Statens Institut for Folkesundhed er andelen af den voksne befolkning, der har en eller flere muskel- og skeletlidelser af mere end 6 måneders varighed, steget fra 13 pct. i 1987 til 16,3 pct. i 2000, og stigningen er mest markant i gruppen 16-44-årige.

Gigt har store konsekvenser for både det enkelte menneske og samfundet. Gigtpatienter er plagede af smerter, en stor del lider af kroniske smerter – ja, faktisk er gigt den hyppigste årsag til kroniske smerter i Danmark. Knap 6 pct. af befolkningen angiver at have kroniske smerter som følge af gigt. Der er også mange, som føler, at de må begrænse deres kontakt med andre mennesker i både deres arbejdsliv og deres fri-